

že účtoval útraty jen z opatrnosti pro případ, že by soud vzal usnesením zpětvzetí žaloby na vědomí, jest naprosto bezvýznamné, an to neprojevil a měl možnost odepřením svolení ku zpětvzetí žaloby bez vzdání se nároku onomu soudnímu úkonu zabrániti. Námitka, že zpětvzetí žaloby nebylo soudem vzato na vědomí, odporuje spisům, ano zpětvzetí žaloby bylo prohlášeno při ústním jednání do protokolu (§ 237 druhý odstavec c. s. ř.). Vydání soudního rozhodnutí a doručení jeho písemného vyhotovení nebylo zapotřebí, poněvadž strany byly při ústním jednání, při němž zpětvzetí žaloby se stalo, a poněvadž jde o dispositivní procesní úkon stran, jenž soudnímu rozhodování nepodléhá. O útratách nebylo třeba rozhodovati, ana je žalobkyně plně uznala, větší částku zaplatila hned a k zaplacení zbytku se zavázala. Není tedy překážky zahájené rozepře podle § 232 c. s. ř. a, poněvadž stěžovatel již na tom netrvá, že žalobkyně se vzdala i zažalovaného nároku, nelze jí upřít právo plynoucí z ustanovení § 237 čtvrtý odstavec c. s. ř. ku podání žaloby nové.

Čís. 11691.

Předpis § 10 vyr. řádu z roku 1914 nebrání, by tuzemský věřitel nabyl soudcovského zástavního práva na věcech (na pohledávkách) náležejících polskému státnímu příslušníku, jež jsou v tuzemsku, třebaže bylo o jmění tohoto polského státního příslušníka zahájeno v Polsku vyrovnací řízení.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 272/31.)

K návrhu tuzemce povolil soud první stolice proti akciové společnosti v Bílsku (v Polsku) zajišťovací exekuci zabavením pohledávek dlužníka za tuzemskými poddlužníky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Stížnost jest opodstatněna. Mezi stranami není sporno, že usnesením krajského soudu v Cieszyně ze dne 23. února 1931 bylo o jmění žalované strany zahájeno soudní vyrovnací řízení. Podle sdělení ministerstva spravedlnosti čís. 32 publikovaného ve věstníku tohoto ministerstva v roce 1924 jest pokládati vzájemnost podle § 58 konkursního řádu a § 28 vyrovnávacího řádu resp. § 71 zák. čl. XVII 1881 a § 67 nař. čís. 4070/1915 za zajištění také proti republice Polské. Bylo tudíž při rozhodování o návrhu přihlížeti k ustanovení § 10 vyrovnávacího řádu, podle něhož po zahájení tohoto řízení nelze pro pohledávku za dlužníkem na jeho věcech nabýti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího vůbec.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o řešení otázky, zda brání § 10 vyr. ř. z roku 1914, by tuzemský věřitel nabyl soudcovského práva zástavního na věcech (pohledávkách) náležejících polskému státnímu příslušníku, jež jsou v tuzemsku, bylo-li o jmění tohoto polského státního příslušníka zahájeno v Polsku vyrovnací řízení. Podle zásad mezinárodního práva soukromého nemá cizo-

zemské vyrovnací řízení v tuzemsku zásadně žádných účinků (srovnej Walker, Internationales Privatrecht z roku 1926 str. 448). § 28 vyr. řádu (z roku 1914) praví ovšem, že cizozemští věřitelé mají stejná práva jako věřitelé zdejší, je-li zaručena vzájemnost a pokud ze státních smluv nebo z prohlášení vlád v říšském zákoníku (nyní ve sbírce zákonů a nařízení) vyhlášených, nevyplývá nic jiného. Státních smluv mezi republikou Československou a republikou Polskou, které by upravovaly spornou otázku, není. Naproti tomu jest pokládati podle sdělení ministerstva spravedlnosti (sdělení čís. 32 ve věstníku min. sprav. z roku 1924) vzájemnost ve smyslu § 28 vyr. ř. za zajištění mimo jiné i proti Polsku. Tím není však vysloveno nic jiného, než že ve vyrovnacím řízení zahájeném v tom kterém státě o jmění tamního dlužníka mají věřitelé druhého státu též práva jako věřitelé domácí (na př. právo k přihlášce pohledávek, právo hlasovací, právo k opravným prostředkům atd.). Tato zásada rovného nakládání s věřiteli cizími jako s věřiteli domácími — při uznané vzájemnosti — se však nevztahuje na právní účinky vyrovnání věřiteli přijatého mimo zdejší státní území, tudíž ani na účinky zahájení vyrovnacího řízení, a zůstává v té příčině při uvedené již zásadě mezinárodního práva soukromého, jejímž důsledkem jest, že cizí vyrovnací řízení nemůže brániti vedení exekuce v tuzemsku na pohledávku polského vyrovnacího dlužníka, kterou má v tuzemsku. Výjimku bylo by připustiti, kdyby republika Polská zachovávala vzájemnost i co do účinků zahájení vyrovnacího řízení ve smyslu § 10 vyr. řádu. V té příčině vyžádal si nejvyšší soud vyjádření ministerstva spravedlnosti v Praze, které odpovědělo na otázku, o kterou jde, prohlášením ze dne 29. dubna 1932 čís. 19827/32, vydaným podle § 28 (2) vyr. ř. z roku 1914 v ten způsob, že vzájemnost mezi Československou republikou a republikou Polskou v tom směru, že zahájení vyrovnacího řízení o jmění dlužníka v jednom z obou států jest přiznati v druhém státě ten účinek, že na věcech movitých aneb pohledávkách, které náležejí vyrovnacímu dlužníkovi a jsou na území druhého státu, nelze nabýti soudcovského práva zástavního pro pohledávku věřitele, jenž náleží druhému státu, za vyrovnacím dlužníkem, nelze pokládati za zajištěnou. Jest tedy exekuce tak, jak byla navržena, přípustná a právem ji soud první stolice povolil.

Čís. 11692.

O návrhu manželky, domáhající se vzhledem k žalobě o rozvod manželství úpravy výživného i pro nezletilé dítě po dobu, než bude spor ukončen, nepřísluší rozhodovati nespornému soudci, nýbrž soudci procesnímu podle § 387 ex. ř.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R II 148/32.)

Za sporu o rozvod manželství od stolu a lože navrhla žalovaná manželka u procesního soudu povolení prozatímního opatření v tom směru, by bylo manželé uloženo, by platil pro ni a pro její nezletilé dítě týdně 200 Kč. Soud první stolice vyhověl návrhu potud, že uložil manželé, by platil týdně 150 Kč, z čehož připadá na manželku 100 Kč